

Zgodbica iz sedanjega časa.

Ni dolgo, kar so zasačili mladega malopridneža, ki je v nekem znamenji pri podobi Matere božje jemal dragotine, ki so visele na podobi. Primejo in tirajo ga k sodniku. Sodnik ga vpraša: Zakaj si jemal te reči, ali te je morda revščina tako daleč prignala? „Ne, ne gospod“, odgovori mladi tič, „temuč slišal sem, da sedaj bodo jemali cerkvam in znamenjem premoženje, in jaz sem tudi tak, da rad kaj vzamem“.

Prijatli na grobu svojega tovarša Fr. Severja, uč. pripravnika, ki je umerl 10. jun. t. l.

Čeó grenké solzice
Na grobna, černa tla,
Zvestobe so cvetice,
Prijateljstvo jih 'má.

Molitev naša verna
Naj spremlja te domú,
Kjer radost je stoterna
V domovju tam mirú.

Sej tam le sreča sije,
In pokoj je domá,
Radosti melodíje
Vzdigujejo duhá.

Tedaj počivaj v miru,
Da angel te zbudi,
Da enkrat v večnem viru
Prijaznost se znóvi.

J. L č.

Dopisi in novice.

Iz Bele Krajne. Dopisa iz Velikovca na Koroškem in iz pod Grintovca v 13. listu „Tovarša“ sta jako jako spodbadljiva. Koroški učitelji dajejo kaj lep zgled nam zaspanim kranjskim učiteljem. Pospnemajmo jih! — Podgrintovčan svetuje, da bi se to jesen v Ljubljani snidili, prošnjo enako koroškim učiteljem napravili in jo deželnemu zboru poslali. Prav ima Podgrintovčan. Kdor ne terka, temu se tudi ne odpré. 7. t. m. je bil g. dr. L. Toman pri nas, ki je pregledoval, kod bi se železnica iz Ljubljane v Karlovec izpeljala. Ko se to pa uno pogovarjamo, in g. doktor tudi šolo omeni, mu rečem, da naj bi naši poslanci tudi nam učiteljem kaj pomagali, in on me zaverne: „Toliko imam skerbi na glavi, da mi brada siva postaja. Pomagajmo si sami, ako hočemo, da nam bo Bog pomagal“. Prav ima slavni mož: dokler smo sami tihi, tihi bodo tudi tisti, kateri bi nam mogli pomagati.

Snidimo se tedaj to jesen v Ljubljani, kajti Ljubljana je za to naj pripravniši kraj. Po deželi se šole še le konec meseca avgusta